

DOFKA

Numeri 33:12

“En zij verreisdten uit de woestijn Sin, en zij legerden zich in Dofka.”

Gij hecht, naar ik mij verzekerd mag houden, er uw goedkeuring aan, dat wij onze beschouwing van de reizen der kinderen Israëls onder de bij de aanvang vastgestelde voorwaarden voortzetten.

Het zijn alleszins zeldzame teksten, die wij ontmoeten. Maar wat doet het er toe zolang het ons voorkomt recht te zijn en te blijven, en wij daardoor gesticht en opgebouwd worden, of ons genoeg er in te vinden. Het is in het algemeen slechts een enkel woord, en daarbij uit een vreemde, u onbekende taal; maar dat doet niets ter zaak. Want het woord Jezus is ook uit een vreemde taal. En dat enige woord – wat bevat het niet reeds veel, en hoe geleerd en wijs is hij, die het verstaat!

In de taal der Heilige Schrift hebben alle namen hun betekenis, dat in onze taal wel somtijds, maar niet altijd het geval is. Zo kan onze stad haar naam hebben van de aardbeziën, die voorheen hier groeiden, toen het nog een akker was. Maar wie zou kunnen zeggen wat de naam betekent, die het riviertje draagt, dat door ons dal stroomt? Met de Hebreeuwse taal is het anders gesteld. Dikwijls werden aan plaatsen en personen opzettelijk zulke namen gegeven, om de betekenis, die zij hadden. Bijvoorbeeld: Eva betekent de levende, en Adam noemde haar zelf also, dewijl zij de moeder aller levenden en bijzonder van het vrouwenzaad zijn zou, dat de oorsprong van alle leven is.

Zij noemde in de vrolijke verwachting van de zekere vervulling van die Goddelijke belofte, haar eerste zoon Kaïn, van een woord, dat bekomen betekent, en riep uit: Ik heb – bekomen. Toen Kaïn door zijn goddeloosheid toonde, dat hij noch het vrouwenzaad zelf, noch de stamvader er van was, en de vrome Abel door hem vermoord werd, bevestigden onze eerste stamouders hun geloof daardoor, dat zij hun derde zoon Seth, dat is gezet, noemden, dewijl hij in de plaats zijner beide broeders gezet was.

Wij vinden wel niet, dat Methusalah deze naam, die een uitzondering op de dood betekent, opzettelijk gegeven is geworden; nochtans schijnt hij die naam niet willekeurig te hebben gekregen, daar hij in hetzelfde jaar stierf, toen de zondvloed als een uitzending des doods losbrak. Noach kreeg deze naam opzettelijk. Hij betekent: Troost en Rust; want, zeiden zijn ouders bij zijn geboorte: deze zal ons troosten over ons werk en over de smart onzer handen, vanwege het aardrijk, dat de Heere vervloekt heeft; en zij gaven hem daarom die naam.

God Zelf veranderde de namen van Abram en Saraï, zonder dat nochtans hun betekenis daardoor veel veranderd werd. Maar Hij doorweefde een letter van Zijn Goddelijke naam Jehova met de hunne, hetwelk een grote, eervolle onderscheiding was. Zo gebod God aan Mozes zijn opvolger in plaats van Jozua, Jehosua te noemen, en gaf hem also een lettergreep van Zijn hoogwaardige naam.

Dat Melchizedek deze naam niet bij toeval had, en dat de plaats, waar hij regeerde, niet toevallig Salem heette, is duidelijk uit de merkwaardige slotredenen, welke Paulus in de brief aan de Hebreeën uit de betekenis van deze naam afleidt. Sara noemde haar zoon

Izaäk, hetwelk lachen betekent, dewijl zowel zij als ook Abraham om hem op verschillende wijze, hetzij in ongeloof hetzij in geloof – gelachen hadden.

Zijn kinderen kregen hun namen vanwege een natuurlijke oorzaak, het ene werd genoemd Ezau, dewijl hij ruw en harig was, het andere Hielenhouder, dewijl hij zijn tweelingbroeder in de geboorte aan de hiel vasthield. God Zelf noemde Israël een vorst Gods; want hij had met God en mensen gestreden en had overmocht. Hijzelf noemde een plaats Bethel, dat is: een huis Gods, waar hij de droom van de hemelladder had; een andere plaats noemde hij Mahanaïm, dewijl hem daar twee heiren van engelen ontmoet waren, en een derde noemde hij Pniël, aangezicht Gods; want, zeide hij: “Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn ziel is gered geweest.” Hoe merkwaardig was voor Paulus de naam Hagar in zijn Arabische betekenis, en welke diepten vond hij er, volgens Gal. 4 in. Dat onder de twaalf zonen van Jakob aan deze en gene opzettelijk andere namen gegeven werden, dit lezen wij met de oorzaak, waarom hun moeders hen alzo noemden, Gen. 29 en 30.

Rachel noemde haar jongste zoon, bij wiens geboorte zij sterven moest, Benoni, Smartenzoon; maar Jakob veranderde zijn naam in Benjamin, dat is: de rechte of liefste zoon. Farao noemde Jozef, Safnath Paäneah, dat is: Vaders des vaderlands, dewijl Egypte door zijn wijsheid van de ondergang was gered geworden. Waarom noemde zijn dochter het kind, dat zij uit het water trok, Mozes? Was het niet om die reden, welke zijzelf als grond voor die naam opgaf?

Ook Mozes had edele redenen, waarom hij de ene zoon Gerson, dat is vreemdeling, de andere Eleazar, hulp Gods, noemde, en zeide zelf, dat hij de eerste zo genoemd had, omdat hij een vreemdeling zijn moest in een vreemd land; en gij weet hoe hoog de apostel het de aartsvaderen toerekent, dat zij zich vreemdelingen noemden, en daardoor hun geloof bewezen, dat zij een vaderland in de hemelen zochten, een stad, die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is, waarom God Zich ook niet schaamt hun God genaamd te worden.

De anderen noemde hij zo, als een levend gedenkteken der Goddelijke uitredding, bijzonder uit de handen van Farao, en om zich die uitredding steeds daardoor dankbaar te herinneren. Richtte niet Samuël met dezelfde bedoeling een steen op, en noemde die Eben-Haëzer, hulpsteen, of steen der hulp; want, zeide hij: “Tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen.”

De voorzichtige en wijze Abigaïl neemt ook aanleiding uit de betekenis van de naam van haar man, als zij zegt: hij heet met recht Nabal, dat is dwaas; want hij is wat hij heet en dwaasheid is in hem. Nathan noemde Salomo Jedid-Ja, dat is lieveling des Heeren, en zijn eigenlijke naam, die zoveel als vredevorst betekent, is zeer gepast voor een voorbeeld van de ware Vredevorst.

Daar nu, gelijk dit lange betoog aantoonde, de Hebreeuwse namen hun bijzondere betekenis hebben, en die betekenissen dikwijls zeer opmerkelijk zijn, dewijl niet slechts Gods heiligen, maar ook God Zelf dikwijls namen om der wille van die betekenis geeft, zo is het reeds daarom voor een vereerder der Heilige Schrift zeer natuurlijk, om als hij daartoe instaat is, de betekenissen en tegelijk de bedoelingen dezer namen na te sporen en op te merken, wat daarin nuttig is tot lering, tot wederlegging, tot verbetering en tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.

En zo zijn wij begonnen de veertigjarige reis der kinderen Israëls door de woestijn en de betekenis der namen hunner legerplaatsen, als ook wat daar merkwaardigs geschiedde, te overdenken. Gij hebt u dit gaarne laten welgevallen. Mij behaagt het ook nog. En onze voordrachten hebben ook de eer gehad van de zijde der wereld te worden aangevochten. Zij moeten alzo goed en christelijk zijn.

Wij gaan dan in de naam des Heeren met onze beschouwingen van de legerplaatsen der kinderen Israëls voort, vooral dewijl Paulus, een apostel des Heeren, ons verzekert, dat alles wat hun wedervaren is, ons tot een voorbeeld is geschied. De Heere gebiede Zijn zegen over spreker en hoorders.

Wij overdenken thans de achtste legerplaats der kinderen Israëls. Na langdurige vermoeienissen op een achtereenvolgende driedaagse tocht kregen zij een aangename legerplaats te Elim, waar zij twaalf fonteinen en zeventig palmbomen vonden. Hier lieten wij, in onze laatste predikatie van het vorige jaar, onze leiddraad liggen. Deze winter trokken wij met hen vandaar weder naar de Schelfzee, om deze met geheel andere ogen dan een maand vroeger te aanschouwen, maar kwamen in een gruwelijke hongersnood, waarin wij allen ellendig zouden hebben moeten omkomen, als de Heere ons niet door de wonderbare mannaregen genoegzaam van brood verzorgd had; en wel zo, dat wij nimmer gebrek te vrezen hebben. Voorraad kunnen wij wel niet vergaderen, integendeel, wij moeten ons geheel onvoorwaardelijk aan de Heere toevertrouwen voor elke dag, van welke wij er geen enkele zonder Hem weten te doorleven. Maar kunnen wij slechts vertrouwen, dan hebben wij ook een zeer voortreffelijk leven, dewijl wij op Hem hopen, Die alles in Zijn handen heeft.

Zij sloegen nu hun leger te Dofka op. Iets merkwaardigs viel hier niet voor; het bleef alles in dezelfde toestand. Zij deden daar niets bijzonders, noch kwaad noch goed; ook de Heere deed hun niets bijzonder merkwaardigs. Zo kent ook de gemeente des Heeren in het algemeen langere en kortere tijdperken, waarin er niets bijzonders voorvalt; en dit geldt ook van enkele ondernemingen en zielen.

De christen beleeft tijden, waarin hij evenmin bijzondere bedoelingen der genade, beleving, verlichting en krachtige indrukken ontvangt, als bijzondere aanvechtingen en lijden ondervindt. Het gaat een gestadige gang. Zijn bederf, het vlees is niet in merkbare beweging, en de genade juist ook niet; de waarheden des Evangelies zijn hem niet onverschillig, maar ook niet opvallend. Hij leest, bidt, hoort en zingt, maar niet met die levendigheid als voorheen; en als hij zich alzo ziet en gevoelt, dan bekommert het hem wel, maar hij moet verbeiden.

Zo schijnen ook sommige ondernemingen in een soort van stilstand te komen; het Evangelie wordt wel gepredikt; maar de uitwerking wordt weinig en spaarzaam gezien. Nieuwe bekeringen zijn zeer zeldzaam, en met de levendgemaakten wil het niet recht vooruit. Buiten de kring der christelijke kerk wil het ook niet recht voorwaarts gaan, maar alles is als verlamd. De berichten van hen, die onder Joden en heidenen arbeiden, vallen tamelijk karig uit. De opgevatte hoop wordt niet vervuld, en men voelt zich genoodzaakt, zijn hoop te richten op de toekomst, en van haar te verwachten, wat het heden ontzegt.

Er is dan wel groot geraas en geschreeuw, maar als men de zaak van nabij beschouwt, toch weinig vrucht; veel schijn, maar weinig wezenlijkheid. Zij zijn in Dofka gelegerd, en dat is bijkans alles, wat men met grond zeggen kan, hoe gaarne men ook roemen zou.

Deze legerplaats ging nog steeds verder rechts van de gebaande weg naar Kanaän af, zodat het scheen, dat zij alles behalve in Kanaän komen zouden. Zeer beklagenswaardig is het, als de mensen zich wezenlijk steeds verder van de waarheid en de ware Godzaligheid, en alzo ook van God Zelf en het hemelse Kanaän verwijderen. Zo ging het voorheen, toen de leer hoe langer hoe meer in bij- en ongelooft ontaardde, inplaats waarvan ook in later tijd het nog erger besliste ongelooft opgetreden is, waartoe in de laatste helft der vorige eeuw de vele schriften van een beruchte Fransman bijzonder veel bijgedragen hebben, en een baan openden, die door het grootste gedeelte der zogenoemde christenen des te liever bewandeld werd, naarmate dit meer met het gevoel van hun bedorven vlees overeenstemt. En is het niet nog zo?

Velen schenen in jonger jaren niet ver van het Koninkrijk Gods te zijn; zij hadden menige goede indruk en overtuigingen des verstands, voornemens en pogingen, waarop toch het tegendeel gevolgd is. Zijn de zodanigen wellicht in deze vergadering, dan roepen wij hun toe: O bedenkt, vanwaar gij afgevallen zijt, en toont rechtschapen boetvaardigheid en bekeert u.

Maar het kan ook hun, die met een ijver in waarheid de zaligheid zoeken, voorkomen alsof zij terug, inplaats van voorwaarts komen, en zich van hun doel verwijderen, inplaats van het te naderen, en dat al hun bemoeiingen slechts tevergeefs zijn. Dat is hun zeer smartelijk. Maar in het Koninkrijk van God kan een schijnbaar teruggaan een wezenlijk vooruitreden, en afnemen wasdom zijn. Want minder worden in het vertrouwen op zichzelf is een wasdom, tenminste een middel om die te bevorderen, terwijl het dient om ons van onze natuurlijke grond af te leiden en op het enige fundament te gronden. En dat gronden is even noodzakelijk als het volmaken.

Dewijl ons dus niets merkwaardigs gemeld wordt, dat te Dofka van de zijde Gods, of van die van Zijn volk voorgevallen is, zo moeten wij bij de letterlijke of woordelijke betekenis dezer legerplaats blijven staan. Dofka betekent slaan, kloppen, werpen. Dat doet ons aan allerlei, aan lijden en aan doen denken; hetzij zij werden geslagen en geklopt, week gemaakt, of dat zij sloegen en klopten, werden geworpen of wierpen; dat herinnert ons aan velerlei uit het inwendige leven des christens.

Wij zullen het eerst in een lijdende betrekking opvatten; dan wijst de naam dezer legerplaats er op, dat zij geslagen en week gemaakt werden. Wij behoeven hier niet aan wapenen en vijandelijke volken te denken, door welke zij geslagen werden; neen, door deze werden zij thans nog niet bemoeilijkt. Nochtans geslagen te worden is toch in elk geval iets smartelijks en verootmoedigends, het moge dan geestelijk of lichamelijk zijn. Ons hart moet immers van medelijden breken, als wij horen, dat zij zich hier legeren moesten, om geslagen en getuchtigd te worden.

Hoe liefelijk waren zij in Elim gelegerd, zodat zij Kanaän bijna daarbij zouden hebben vergeten. Zij behoefden daar geen bijzonder geloof te oefenen; want zij hadden geen gebrek aan iets. Zij waren daar ook nog van enige voorraad van spijs voorzien, en het aangename Elim bood hun de verkwikkende schaduw, het lavende water en de kostelijkste boomvrucht. En helaas! nu alzo? Maar wat baat medelijden? Het is nu

eenmaal niet anders, dan dat wij door vele afwisselingen en vele tegenspoeden in het Koninkrijk ingaande, dergelijke dingen ontmoeten.

Wees daarom te Elim niet al te gerust en zorgeloos; want daarna volgt zekerlijk een Dofka. Maar wees in Dofka ook niet al te bevreesd; want vandaar wordt gij naar Rafidim, dat is: Rustbed, en zo verder geleid. Hij, die zonder tuchtiging door alles heenkomt, en doet wat hij wil, behoort niet tot Gods volk; want dat heeft ook zijn Dofka's, waar het getuchtigd wordt. Zekerlijk ondersteelt dit alles ondeugden bij dat volk, die juist door de tucht van de Vader der geesten weggeruimd moeten worden; opdat het Zijn heiligheid deelachtig worde.

De kinderen Israëls hadden zekerlijk daartoe gelegenheid genoeg gegeven. Ach, hoe weinig zullen zij op de ondervonden menigvuldige wonderbare en Goddelijke weldaden, reddingen en verlossingen acht gegeven, en hoe weinig voor dat alles gedankt hebben! Alzo kregen zij dan welverdiende slagen.

En wij, die de Heere Jezus toebehoren, moeten niet menen, ze minder te verdienen. Het is waar, voor onze ogen is geen Rode zee op wonderbare wijze gekliefd, voor ons regent geen manna van boven! Maar is ons dan Christus in Zijn lijden en in Zijn zegepraal niet voor ogen geschilderd en de onbegrijpelijke liefde Gods voorgehouden? En toch, wat heeft dit bijzonders uitgewerkt? In het geheel beschouwd wellicht niet meer dan bij de kinderen Israëls het gezicht van de zo wonderbare Rode zee, aan wier oevers zij de geraamten van hun in die zee omgekomen vijanden zagen.

Nochtans is het ons een billijke smart en leedwezen, dat de smarten, die wij Christus veroorzaakt hebben, ons niet meer treffen. En o! hoe vele ondeugden vindt men overigens nog in en aan zich, die nog afgelegd moeten worden, en waartoe ons de tuchtigingen moeten aansporen.

Ja, inderdaad, Dofka is ook een noodzakelijke en nuttige legerplaats, al is het ook, dat wij menen aldaar verre te zijn van Kanaän, en de slagen, die daar uitgedeeld worden, zeer gevoelig zijn. De oude mens kan en mag niet anders behandeld, maar moet, als de wijnstok, steeds onder het snoeimes gehouden worden. Onze God heeft daartoe reden genoeg. Hij kan ons met lichamelijk lijden bezoeken, ons tijdelijk nadeel toezenden; Hij kan andere mensen en zelfs de satan tegen ons aanporren; Hij kan ons plaatsen en teksten uit Zijn Woord tot een prikkel maken, tegen welke het ons zwaar valt, onze verzenen te verheffen; Hij kan ons ook Zijn misnoegen over ons zodanig in ons geweten laten gevoelen, dat het brandt als vergiftige pijlen.

Ja onze eigen gedachten, wensen en bekommernissen kunnen ons tot pijnigende roeden worden.

Is men nu alzo te Dofka gelegerd, dan moeten deze slagen ook lijdzaam gedragen worden, en kan en mag men zich er niet aan onttrekken. Heeft niet ook Jezus Zelf Zijn discipelen menigmaal hard geslagen, zonder lichamelijke roeden te gebruiken, en zelfs Zijn eigen moeder niet verschoond? Want werd Kana in Galilea niet voor haar een Dofka, toen haar Zoon tot haar zeide: "Vrouw, wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen!" hoezeer zij dit nauwelijks scheen verdiend te hebben.

En hoe scherp kwam Hij haar op Zijn twaalfde jaar tegen met slagen, die Hij haar door Zijn terugblijven in Jeruzalem toebreacht? Waren het geen geduchte slagen, die Hij aan Zijn discipelen uitdeelde, toen Hij hun vroeg: "Hoelang zal Ik u nog verdragen? Hoe, zijt

ook gij nog zo onverstandig;" toen Hij hen bij een twist, wie onder hen de meeste zijn zou, verklaarde, dat indien zij zich niet bekeerden en als kinderen werden, zij dan geenszins in het Koninkrijk der hemelen konden ingaan; toen Hij Petrus een satan noemde, en het enige tijd raadselachtig liet, wie de ene onder hen was, die Hem verraden zou, en hen daardoor allen in verlegenheid bracht; Hij hen zelfs na Zijn opstanding onverstandigen en tragen van hart noemde en hun kleingelovigheid bestrafte.

Ziet, hoe werd Paulus niet geslagen, en dat wel door een engel des satans; om niet eens van alle andere in- en uitwendige verdrukkingen te spreken. Wie zou dan grote gebaren mogen maken, als hem zijn legerplaats in Dofka aangewezen wordt en ook op hem van toepassing is: Het is de schuld uwer boosheid, dat gij alzo gekastijd wordt, en uwer afkerigheid, dat gij alzo gestraft wordt.

Dofka betekent ook kloppen, dat verricht wordt om zekere harde voorwerpen week te maken. Ons hart wordt een stenen hart genoemd, en alzo als iets hards en tegenstrevends voorgesteld. Maar het moet als was, zacht en buigzaam worden, en dat geschiedt door genade. Maar deze gebruikt bij aanvang en voortgang daartoe verscheidene middelen. De beide hoofdmiddelen zijn Evangelie en wet. De wet maakt het hart van de begenadigde eigenlijk wel niet week, maar ontdekt door het licht des Heiligen Geestes zijn hardigheid en onboetvaardigheid, en noodzaakt het daardoor van de trotsheid en de waan van eigen kracht en gerechtigheid afstand te doen.

Zo ging het Paulus. Hoe ootmoedig werd deze Farizeeër onder de genade des Evangelies gemaakt, zodat hij uitriep: "Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?" Hoe duidelijker iemand de verheven heiligheid leert kennen, die de wet eist, hoe minder hij die in zichzelf vindt, en hoemeer hij zich gedrongen voelt, die in Christus te zoeken.

De Geest gebruikt de wet wel om radeloosheid, angst, verlegenheid over zichzelf, vermoeidheid en belastheid, maar geenszins om een week hart teweeg te brengen. Nochtans brengt Hij door haar de tot dusverre zorgelozen, in zonde en wereldsgezindheid, in eigengerechtigheid en eigen kracht verzonken, maar door Hem levendgemaakten zondaar zover, dat hij begerig luistert, als Christus gepredikt wordt, die hem voorheen zo onverschillig was. Wordt nu de arme ziel het Evangelie door de Heilige Geest verkondigd, gepredikt hoe God in Christus een God van alle genade is, hoe bij Hem veel vergeving, hoe Christus onze gerechtigheid is, en wij door het geloof in Hem volmaakt zijn, zodat hij dit op zichzelf toepast, dan wordt hij week en smelt zijn hart als was, dan begint de liefde van Christus hem te dringen.

Maar bij boosheid van het menselijk hart meent de arme mens reeds spoedig, dat hij er nu reeds is; ziet, dan moet hij weder naar Dofka, waar hij geklopt wordt, en zich genoodzaakt ziet, zich in de laagte bij de nederigen te houden. Hij begon reeds overal niet slechts mede, maar zelfs tegen te spreken, anderen te beoordelen, of te veroordelen, en zichzelf bovenaan te plaatsen; maar ziet, nu moet hij zich terugtrekken; en hij wordt wellicht gelijk aan een eenzame mus op het dak, als een roerdomp der woestijn en als een steenuil der wildernis.

Betekent Dofka nu ook werpen, smijten, van de kinderen Israëls lezen wij: Zij werden in een veldslag geworpen, dat is teruggeslagen. Zo kan het menigmaal gaan, en dat is zeer smartelijk en treurig. Er komen tijden, in welke de ziel niet in het reine kan komen, en

haar werkzaamheden bestaat in een verscheuren en toenaaien, in een bouwen en afbreken, waarbij zij volstrekt niet verder komt. Toen de discipelen in de zeef des satans en in de verstrooiing waren, werden zij ook heen en weder geworpen.

Wij hebben tot dusverre het woord Dofka in zijn passieve betekenis beschouwd, laat ons nu nog het een en ander in een actieve zin opmerken.

Het woord kloppen herinnert ons aan de woorden van Jezus, als Hij zegt: "Ziet, Ik sta aan de deur en klop." Dat kloppen is wellicht nog geen bekerende genade, maar toch iets, dat de wezenlijke bekering dikwijls lang voorafgaat, nochtans haar niet altijd ten gevolge heeft. Deze aankloppingen zijn zo iets algemeen en dienen er tenminste toe, de zondaar alle verontschuldiging te ontrukken, zodat men met recht tot hem zeggen kan: Gij hebt niet gewild!

Zij bestaan daarin, dat het de mens aan het verstand gebracht wordt, dat hij bij zijn gewone levens- en denkwijze niet zalig kan worden, maar dat hij op een geheel andere wijze moet beginnen te leven. Hij gevoelt zich wel tot het gehoor van Gods Woord, tot het Bijbellezen, het gebed, ja zelfs tot het Avondmaal uitgenodigd; hij wordt ongerust, geraakt ook wel in een wettische angst der ziel, gevoelt ook weleens opgeruimdheid en een zekere vreugde en – het komt hem als iets schoons voor, een christen te zijn, vergeving der zonden te hebben en te weten, dat hij die deelachtig is.

Ja, zekerlijk worden de meesten van hen, die in de streken wonen, waar zulk een rijkdom en menigvuldigheid van genademiddelen is, dergelijke aankloppingen gewaar. Is het niet reeds op de catechisatie, of onder het afleggen der belijdenis, dan is het toch weleens onder een predikatie, onder verblijdende of bedroevende omstandigheden, als: ziekten, sterfgevallen enz., wanneer de mens indrukken ontvangt, die hem ernstig en nadenkend maken.

Mocht de mens in dergelijke bezoeken toch achtgeven en leren bedenken, wat tot zijn vrede dient. Hij moest dit vooral niet in de wind slaan, of deze indrukken zelf door allerlei wereldse verstrooiingen versmoren, maar zich integendeel in de stilte en in het gebed begeven en bedenken, dat Jezus Zelf aan de deur staat en begeert in het hart opgenomen te worden. Hij moest zich haasten Hem de deur te openen, om een kostelijk avondmaal met Hem te houden; hij moest bedenken, dat, als hij deze zijn tijd verwaarloost, hij voor zichzelf nieuwe hindernissen in de weg legt, de Geest wederstreeft en de satan voortdurend meer plaats geeft.

Ja, dan is het meer dan tijd, zijn zaligheid te zoeken met vreze en beven, maar ook niet te vergeten, dat God het is, die daartoe het willen en het volbrengen geven moet en wil.

Welgelukzalig hij, wien het alzo mag gebeuren; hij doet alzo, hij klopt wederom aan, totdat hem opengedaan wordt; hij spaart noch bidden noch smeken, noch roepen noch tranen, maar hij wil en moet door de enge poort, op de smalle weg, het koste wat, en het ga hem dan daarbij hoe het wil. Ziet, Jezus verhoort het gebed en de smeking. Alzo zal hij den Heere zolang aanlopen en bidden, totdat Hij Zich over hem ontfermt, en al zijn zonden achter Zijn rug werpt.

Zo is het recht. En zo duurt het dan ook in het algemeen niet lang, of het woord geldt voor de alzo aankloppende ziel: "Ziet, Ik geef u een geopende deur, die niemand voor u sluiten zal." Behoort dan ook deze soort van aankloppen hoofdzakelijk tot het begin der bekering, zo is toch ook bij voortgang elk gebed, iedere zucht een herhaald aankloppen,

dat dan eens heviger, dan wederom zachter, nu eens met onstuimigheid, en dan weder met lijdzaamheid voortgezet wordt, totdat eindelijk alle deuren geopend zijn, om nooit weder gesloten te worden, en alle grendels verbroken, om nimmer weder voorgeschoven te worden.

Dofka betekent slaan. En het volk van God slaat ook eindelijk al zijn wederpartijders met het zwaard des Geestes terneder. Want David zegt: "In de naam des Heeren, zal ik ze verslaan;" en Luther zingt:

*Al grimde ook de open hel ons aan,
Met al haar duizendtallen,
Toch zal geen vrees ons nederslaan,
Toch doen wij 't loflied schallen.
Hoe ook de satan woedt,
Wij staan hem, voet voor voet,
Wij tarten zijn geweld,
Zijn vonnis is geveld,
Uw machtwoord doet hem vallen.*

De ziel kan zich door de beloften Gods en de genade van Jezus Christus zo uitermate gesterkt en toegerust gevoelen, dat zij met Paulus zegt: "In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars." Het ongeloof kan zij met een: "Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken," zodanig op het hoofd treden, dat het zich enige tijd niet weder in het worstelperk laat zien; de zonde vliedt zij gelijk een vergiftige slang. Een moed, gelijk die eens jongen leeuws, woont in haar binnenste, met een: "Christus is het, Die gestorven is, ja, wat meer is, Die ook opgewekt is - Die ook voor ons bidt," breekt zij door alles heen, breekt zij tevoorschijn gelijk de dageraad, schoon als de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren.

Dofka betekent werpen. Zij worden niet voor altoos geworpen, maar zij werpen weleens weder, en zij doen er wel aan. Zij werpen al hun zorgen op den Heere met al hun bekommernissen, en dat wel met de verblijdendste zekerheid, dat Hij voor hen zorgt.

Wil de wet hun hun zonde voorwerpen, dan werpen zij haar de overvloedige losprijs van Christus tegemoet. Wil hun vlees hun allerlei zwarigheden voorwerpen, dan werpen zij het de waarachtige beloften Gods voor. Gesterkt in den Heere werpen zij al hun overtredingen, waarmede zij overtreden hebben, voor de voetbank der genade neder, en ontvangen een nieuw hart en een nieuwe geest.

Zo keert dikwijls het blad om; en daarom zegt ook de kerk: "Verblijd u niet over mij, mijn vijandin, wanneer ik gevallen ben zal ik weder opstaan; wanneer ik in de duisternis zal gezeten zijn, zal mij de Heere een licht zijn. Het moge dan ook gaan hoe het wil, als het maar gaat zoals de christen zingt:

*Laat mij, Heer', met elke schrede
Nad'ren tot mijn levensdoel,
Dat mijn hart Uw heil'gen vrede
In zijn volle kracht gevoel'.*

Welgelukzalig allen, die door een ware boetvaardigheid uit Egypte getrokken zijn. Al zijt ge ook niet gedurig in het aangename Elim gelegerd, maar ook Dofka, het gaat nochtans naar Kanaän. En daar zal ik mijn God steeds loven en verheerlijken. Een Doorbreker zal voor ons doorbreken, gelijk Hij reeds door alles doorgebroken is, en wij zullen doorbreken. Hem zij eer, lof en prijs tot in eeuwigheid! Amen.